

בחיר האומה

פיר ויוסף סרלין מן הציונים הכלליים; משמאלו נראים יעקב חזן ממפ"ם ואמה תלמי.

האשה עברה מפרקליט אחד למשנהו, אך כולם סרבו לטפל בעניינה. לבסוף הגיעה אל פורץ-הדיון שלמה כהן-צידון, אף הוא מעולי מצרים, שהיה דוקא ידוע כבעל קשרים טובים עם ח"כ יהודה חיים.

כהן-צידון קיבל על עצמו את הטיפול. הוא ידע כי עליו לפעול במהירות, על כן הגיש ללא דיתוי בקשה לבית-המשפט המחוזי ב"תל-אביב שיחייב את הבעל לשלם לאשתו דמי-מוזנות בסך 400 לירות לחודש. באותו ערב, שעות מעטות אחרי הופעת העתונים שמטרו על כך, בא הח"כ לירותו. אשתו, שהחליפה בינתיים את המנעול, פתחה לפניו את הדלת. הוא התרעם על הפירוטום, הטיח ברוגזה: "אני אתפטר מהכנסת, ולא תוכלי לקבל פרוטה אחת!"

למחרת פורסמה הודעתו כי הגיש את התפטרותו מן הכנסת, וכי כבר הגיש תביעה למתן גט לאשתו. מאחורי שתי הפניות ל"משפט — אחת לבית-המשפט המחוזי, אחת לבית-דין רבני — הסתתר מאבק סביב השאלה: איזו ערכאה תכריע בענין זה? החוק אמנם קובע, כי תביעה למוזנות, אגב גירושין, היא בסמכותו של בית-הדין הרבני, אולם תקדימים משפטיים מאפשרים לטעון, כי אם הוגשה תביעה לבית-משפט אזרחי לפני שהועלה הענין ברבנות, הרי היא בסמכותו של בית-המשפט האזרחי. במקרה מסוים זה, יוכל בית-המשפט האזרחי לקבוע דמי-מוזנות לרינה חיים גם מבלי שבעלה יתן לה גט.

מזחמה בחזית נוספת

רוע מזלזל של יהודה, לא היתה זו החזית היחידה בה נאלץ ללחום באותם ימים. גם החזית השנייה היתה חזית משפטית. הפעם היה האויב דוקא אלברט, אחיינו הנאמן. אחרי שעות לו בתחילה, לרכוש את המוגנית, דרש הודו מאלברט כי ימכור את רשיון המוגנית, יתן את הכסף (כ־6000 ל"י) לדודו הנזקק לו.

היתה זו התחלתה של תסבוכת, שהגיעה לנקודת-ריתחה בעת שחבר הכנסת פנה ל"משטרה, בתלונה נגד אחיינו. אלברט נעצר, בהיותו משוכנע כי בכל הפרשה היה הוא עצמו, ולא דודו, הנפגע האמיתי. מסר ל"משטרה עדות מלאה שכללה את כל פרטי עיסוקיו הפרטיים של הח"כ. קצין החקירות עם קרא את התומר, יעץ ליהודה להתפשר עם אחיינו ולמנוע שעורריה ציבורית. הודו נאלץ לקבל את ההצעה. התיק נסגר. לא היה חסר הרבה כדי שאלברט יתנפל בכוח על דודו.

חבר-הכנסת יצא ממשרד פרקליטו של אלברט כשהוא נרגש ומלא כעס. בחזית זו קיוסוק הראשון הנוסע עתון ערב, שהו עתה יצא לרחוב. מתחת לכותרת המבשרת כי אשתו הגישה נגדו תביעה בבית-המשפט, ניבטה תמונתו של הח"כ. שתי החזיתות התאחדו נגד יהודה חיים — ובאופן ניצבץ קרב בחזית שלישית: חזית התחייבויותיו כלפי פנינה.

"אני מוכנה לסלוח ולשכוח את הכל", הצהירה רינה בעיניים דומעות, "שיחזור הביתה ולא אעשה שום משפטים או אד-רוש תשלומים." אולם נראה היה כי ה"עניינים הגיעו רחוק מדי, כדי שחיים יהודה יוכל לצאת מהם בשלום.

היה עודנה נהנה במריבות מרות עם אביה, היה יהודה שקוע במערבולת נפשית עמוקה. הוא חדל להופיע בכנסת היה עצבני ביותר, לא יכול היה להתרכז בעבודתו במרכז המפלגה. פעם הרחיק לכת, והביא את הבחור רה לביתו. בפני רינה הציגה כמזכירתו. אך קול פנימי הזהיר את האשה. היא ידעה שזו אהיבת בעלה.

יום אחד הלך חיים יבקר את אחיינו אל-ברט, במסך שבו עסקו בהרכבת מנוע ה"דיול למוניתו. אחרי גמר ההרכבה ביקש יהודה ממנו לנסוע עמו בכיוון לנתניה, להרצת המנוע החדש. לפתע התחיל חבר הכנסת לבכות ולהיאנק מרוב מועקה נפשית. "מה קרה, דוד?" שאל אלברט המבוהל, "יש לך צרות עם כסף?"

"לא", השיב יהודה, "אני מת לילד משלי." וכעבור דקה הוסיף: "נפלתי... אני אוהב את פנינה."

אלברט ניסה להזהיר את דודו. "אתה חבר-כנסת, דוד, התרחק מן הבחורה. זאת לא דרך בשבילך. רק תסבול מזה. ילדה קטנה כזו אינה בשבילך. אם אתה רוצה ילד, חפש אשה מתאימה לגילך ולמעמדך. הודו היכה על פניו ובכה. לבסוף יעץ לו אלברט: "אם אתה רוצה ללכת עם פנינה, אתה מוכרח קודם לגמור עם הודו." "כן, אני יודע", השיב, "אני אתגרש ממנה אבל אין לי לב. רינה אין לה הורים, אין לה מי שישפיל בה. לא מגיע לה שאורוק אותה אחרי שלושים שנה."

אותו לילה נשאר יהודה ללון אצל אלברט, בצריפו במעברת סלמה. משך עד הלילה בכה, ואלברט ואשתו בכו עמו עד אור הבוקר. במיוחד הדאיגה את אלברט המת שבה שהסתבכות דודו עם פנינה עלולה לסכן את חייו, אם הורי הבחורה יראו ביחד סימ אלה פגיעה בכבוד המשפחה.

ביקורו במדון

מחרת בערב הופיע חיים בתחנת ה"מוניות של אלברט. איתו באה פנינה. "קח אותנו לקפה גלילה", ביקש. השלושה התישבו בקפה, שתו ואכלו. אחר כך רמו הודו לאלברט לשלם. החשבון: 18 לירות. "סע לכביש נתניה", הורה לאחר זאת, "אתה עוד בהרצה, לא?"

הדוד ישב ליד הנהג, פנינה ישבה לבדה מאחור. בהצות נעצרו ליד בית-מלון בנתניה. הונג ירד. "תחזור בארבע וחצי לקחת אר-נהג" הורה הדוד.

אלברט נרדם במכונית. בחמש דפק בדלת המלון. "באתי לקחת את חבד הכנסת חיים יהודה", הודיע. בעל המלון טילפן לחיים: "הנהג שלך הגיע."

חבר-הכנסת ירד, הזמין ארוחת-בוקר כהיל-כתה. "מה אתה רוצה?" שאל את אלברט. האחייך נזכר בחשבון ששילם בליל האמש, השיב: "רק קפה."

נגמרה ארוחת הבוקר. "קח אותנו עכשיו ליפו", פקד הדוד. "מה פתאום?"

"היא מורה בביה"ס שם." אלברט עשה כמבוקש ובטעה שתיים הת" ייצב שוב בבית הדוד. רינה ניגשה אליו. "אמור לי אלברט, בחיך, איפה היה בלילה? איתה?"

אלברט שיקר: "לא, באמת שלא." השניים לקחו את פנינה מבית-הספר, הת" יישבו לאכול ומשם נסעו לבית הוריה ל"י שוק הכרמל.

כך נמשך המצב במשך שבוע תמים. אשתו של אלברט לא יכלה להיבן מדוע נמשכת ההרצה זמן כה רב. בעלה לא רצה לספר לה. בסוף החודש דרש הודו את ה"תשלום החירושית על חשבון החוב.

ביקור של חודש וחצי

אחרי ההרצה לנתניה, התחילו נסיעות השלישייה לחיפה. לעכו. "לך תני שום אחיר", אמר הודו לאלברט לילה אחד, כאשר הגיעו אחרי הצות לעכו. אלברט הת" רחק מהונג. כשחזר הורה הודו: "סע לנהג רינה", בשלב זה כבר ישבו השניים מאחור ואלברט לבדו, במושב הקדמי. "אתה יודע, אלברט, הבחורה הזו הרסה את חיי, אני מוכרח להתחתן איתה", נאנח פעם באזניו.

כאשר התעקשה לילה אחד אשתו של אל-ברט ללכת איתם בהרצה המזוהה, לא הפי ריע הדבר לתוב הכנסת. הוא לקח עמו את אהובתו, כרגילה. הם הגיעו לנתניה והונג עלה לבית-המלון. אך הפעם לא המתינה ה"מונית בחוק. ברכה ציחקה על בעלה לחזור הביתה. בשש וחצי ביקר התייצב אלברט בפני דודו: "עכשיו אתה מגיע" התרעם

הוא נעדרה את הס"ב בדיון — פנינה. היה נעדרה את הס"ב בדיון — פנינה. היה נעדרה את הס"ב בדיון — פנינה.

איבדה רינה את יופיה. רגליה התנפחו. היא נעשתה כבד-תנועה. כל פיסעה מכבידה עליה, וכאשר היא נאלצת לצאת מחוץ ל"ביתה, עליה להשתמש בקביים. יהודה, גבר יפה וגבית-קומה, לא ראה בה רעה מתאימה לחבר כנסת. על כן לא הוד מינה להתלחם אליו לירושלים, ואפילו במד סיבה ההגיגית של השבעת הח"כים החדשים לא נוכחה. רינה התייפחה לא פעם במרי-רות: "מן היום בו נבחר לכנסת, זו עלה לו לראש. פתאום אני כבר לא טובה בשבילו." כאשר נודע לה על הידיעה הירושלמית, מיהרה רינה לנסוע לביירה, הפתיעה את בעלה בחברת האלמונה. היא צעק עלי ואמר שמחר נתראה ברבנות! סיפרה.

בני הונג לא נפגשו ברבנות. רינה השליך מה עם המצב והחיים חזרו איכשהו למסלולם.

מתיחרה החדשה

פני חצוי שנה חשה רינה כי סכנה סמויה מאיימת על חיי משפחתה. היא ידעה שהידיעה הירושלמית קיוותה אמנם שיהיה יתגרש וישאנה לאשה, אך הובר לא התמש ורינה חדלה לראות בה מתחרה.

הסכנה החדשה הופיעה בדמותה של צעיר ארץ שאיבה עלה ממארוק לפני שנים רבות, התאהבו ממבט ראשון. חבריו של חיים ב"מירכו המפלגה ידעו על כך, והשניים אף לא ניסו להסתיר את העובדה. כאשר היה יוצא חיים לנאום מסעם המפלגה, היתה הבחורה מתלחמת אליו. הבדליהגיל — הוא בן 49 והיא בת 24 — עוררו את תמהונם של ידידיהם. להם עצמם לא הפריע הדבר. אביה של הנערה, שהיה שוטר בימי ה"מנדט, התנגד בכל תוקף ליחסים שנקשרו

עצה ידידותית

יהודה, כשיעץ לו לא להסתבך עם אשה אחרת.

בין בתו הבכורה לבין העסקן הידוע. אמנם משפחתו היה כתנאי דוחק, בבית ישן, ו"חבר הכנסת סימל את ההצלחה התברתית והכלכלית שכל אדם שואף להגיע אליה; אך האב האמין כי בתו טובה בבחירתה. "בעוד חמש-שש שנים הוא כבר יהיה זקן מדי ואת עוד תהיי במלוא פריחתך", הטיף לה. לשווא. הבחורה ענתה: "אני מאוהבת בו", וזה היה קץ היחסים.

האם צידדה בבתה. האב רב עם שתיהן, אך לבסוף נכנע. "הנוער של היום עושה מה שהוא רוצה", נאנח, "אצל הבדואים, אם בת עושה דבר כזה, מוציא אביה את הסכין ודוקר אותה. אבל אצלנו לא כך. עשיתי חשבון: אם אתעקש יותר מדי, רק אהרוס את חיי המשפחה שלי. והרי עוד יש לי ארבעה ילדים קטנים. איך יגדלו במשפחה הרוסח? שתקתי והשלמתי."

פרידה אחרי צע שנים

ייתה זו אהבה שבישרה רעות, מן ה"רוע הראשון" אין זה דבר מל כאשר בעל נוסע לא אשתו אחרי 32 שנות נשור האב, לצאת אשתו צעירה. שעה שהבחור